

dispress

299/2021

Táborové ozvěny

Stejně jako na začátku každé souborové sezóny se i letos uskutečnilo hromadné vzpomínání na srpnové soustředění prozaicky nazvané Táborové ozvěny. A už tradičně jsme se v onen velký večer jali obsadit malý sál divadla Minor. Protože máme tradice skutečně v oblíbě, nepřekvapí vás, že roli moderátorů na sebe vzali nejčerstvější držitelé pohárů nejčestnějších, Meda a Lukáš. Ovšem nepředbíhejme.

Na úvod večera se prezentoval výsledek vlastivědné olympiády druhé skupinky. Její členové nás oblažili prožitou interpretací stalinské literatury. Fyzicky přišly své počiny předvést i skupinky třetí a první. První z nich, tedy ta třetí, pracovala na interaktivním dramatu o zmizení slavné spisovatelky Agathy Christie, jejíž roli si s velkým úspěchem stříhla Alenka. Nejstarší skupinka se pak pokusila věcně a decentně zpracovat události kolem teroristických útoků Anderse Breivika před deseti lety v Norsku.

Mladší skupinky, tedy čtvrtá, pátá a šestá, zvolily pro své vlastivědky už na táboře (nebo před ním) formu videí. Věkově sestupně – číselně naopak – jsme

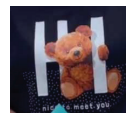
tudíž zhlédli videohru o rozpadu Sovětského svazu, animovaného Hobita v odlehčené verzi a obzvlášť zábavnou Alenku v říší divů z ptací perspektivy.

Vedle olympiády vlastivědné, tedy VO, došlo i na KO, zkratku, které se bojí nejen leckterý rváč v oktagonu, ale především na šedesát účastníků tábora DRDS. Naštěstí stres spojený s nekompromisní kulturní olympiádou už měli za sebou, a tak se povinnost umístivších se šťastlivců scvrkla na privilegium nechat se odnést na jeviště. S výjimkou Sophie „vítejte zlatý hattricku“ Bransten, která jako absolutní vítězka předvedla své recitační umění přítomným v sále. Ona tedy nevyhrála sama. Spolu s ní se stal absolutem i Mikuláš Převrátil, ten ovšem prozíravě nedorazil.

Rozdávali jsme si ale i další ceny. Těmi „bezsoškovými“ byli skokan roku (jak už název napovídá udílený za největší souborový poskok), kterého získal Kryštof Racek, a nováček roku, s nímž přichází výsadní právo ustájit na rok na svém ranči putovního Květovaného koně. To připadlo Vojtovi Černému.

Pokud jde o jména vítězů dalších zlatých trofejí, jichž bylo letos už celkem pět, doporučuji, abyste zašli na naše webové stránky a vyslechli si je z úst předávajících v rámci videí, která pro nás, respektive pro vítěze, natočili. Stojí to za to. Přesto telegraficky: reportérem roku se stala Meda Folprechtová, nejlepší herecké výkony v uplynulé sezóně předváděl Honza Vokrouhlecký a zlatuší a zlatoněm se stali... však to už víte. Meda s Lukášem.

A to je všechno. Ne, že by toho nebylo víc, loučili jsme se s Jirkou odcházejícím, jak se zatím zdá, do asistentského důchodu, na dálku jsme poslali pozdrav Hance odcházející do důchodu skutečného, zatancovali jsme si i tanec k projektu Say Hi, zkrátka bylo toho až až. Ale to by vydalo na dalších pár nebo ještě o něco více stran.

FISv

O jednom z nás Sophinka

Umělecky vyhlížející bytost s nakrátko sestříhaným mikádem. Sophie si často stěžuje na všechno, co jí padne pod ruku, a i když jí nikdo nevnímá, mluví dál. Ve své řeči používá výrazy jako „réálně“, „legit“ či „seriózně“. Představuji si, jak Sophinka (upozorňuji, jméno je psáno s PH) hovoří sama se sebou ve svém pokojíčku o kontroverzních tématech. Je to sova jako já, spát jde klidně ve tři ráno, ale pak spí co nejdéle, dokud ji hrozba sněžené snídaně nevyžene z postele. Jednoduše – moc ráda spí. Sophie má na každého svůj názor, který by se vám možná ne vždy líbil. Ale když se s ní poznáte trochu blíže (alespoň tak, jak jsem měla možnost já), pochopíte, že debaty s ní jsou pestré a každý z jejích názorů je pádně odůvodněn.

Meda

Souborový život Jirky Köhlera letos

dosáhl plnoletosti

A stejně jako se někdo po dosažení osmnáctin snaží odstěhovat, osamostatnit se a z dětství se rychle přesunout do světa dospělých, i Jirka se rozhodl, že coby asistent nebude v Dismaňáku dál pokračovat. Jak proslulého dabéra, milovníka tvrdé muziky a na slovo vzatého znalce žižkovských kebabáren znám, je naprosto možné, že si po roce svůj odchod rozmyslí a technickou přípravou táborových večerních programů stráví dalších osmnáct let svého života. Pro případ, že by taková situace nastala, ale udělejme krátké ohlédnutí za jeho souborovou plnoletostí.

To, že bude Jiří patřit k nejtvrdšímu souborovému jádru, předznamenával už jeho zářný začátek. Konkurencí prošel v pouhých čtyřech letech, jako jeden z mála členů se nepozvracel na táboře ve Zvůli a v Mladějově se místo povinné spartakiády rozhodl zůstat na chatce a hrát se spolubydlicími „Vole padni“, i když věděl, že bude pak muset uklízet celý tábor. Podobně jako u motorkářů se ale i u Jirky pod tvrdou slupkou skrývá měkké a citlivé jádro. To ke smůle všech svých vrstevníků prezentoval kovboj ze Satalic hlavně v kulturních olympiádách a nahrávacích studiích. Jakmile se na seznamu konkurzů či soutěží objevilo Vaše jméno vedle kolonky *Jiří Köhler*, věděli jste, že pro Vás rodiče budou v ten den moct přijet o něco dřív.

Ačkoliv jsme s Jirkou strávili výjimečné dětství, nejsilnější vzpomínky mám právě na dobu našeho společného asistentování. Čas spolu momentálně trávíme tak intenzivně, že se naši rodiče začali pomalu smířovat s pokrokem našeho vztahu do partnerské roviny. Troufám si říct, že bychom si vzájemně nabídli i dárcovství orgánů, kdybychom je oba vinou své životospřávy neměli ve stavu na odpis.

Ale teď už opravdu žerty stranou. Přestože stále tajně doufám, že se Jirkovi po Dismaňáku brzy zasteskne a vrátí se, rád bych mu touto formou ze srdce poděkoval za to, co všechno pro soubor a lidi v něm udělal. Sám by zřejmě teď sebeironicky poznamenal, že se jen postaví s pivem za mixážní pult a mačká čudlíky, ale tak to vážně není. Náš nový souborový člen a zřejmě také maskot Damian Tembo letos na táboře vtipně poznamenal: „Jirka není hodný, on je jen profesionál.“ Já bych si dovilil udělat v této větě dvě drobné úpravy. Jiřího souborové působení dokonale popisuje věta: „Jirka není jen hodný, on je i profesionál.“

Máme Tě všichni moc rádi Jirko. Tak na Tebe a nezapomeň, že v sobotu jedem na chalupu. **JoKa**

Korespondence Václav Havel a František Janouch 1978–2001

dis-book

Nejobsáhlejší sbírka korespondence za totalitního režimu. Dopisy nádherně vystihují události založení Charty 77 a její nadace, sametovou revoluci či polistopadové problémy.

Pisatelé jsou Václav Havel (disident, prezident, dramatik, důležitá osobnost Charty 77, ale také politický vězeň) a František Janouch (vědec, filosof a též zakladatel Nadace Charty 77). Můžeme sledovat vývoj psychiky a osobností hlavních aktérů. Také například následnou zaneprázdněnost Václava Havla ve funkci prezidenta. V dopisech je i spousta jakéhosi „pomlouvání“, jsou totiž naprosto bez cenzury.

Krom dopisů můžeme nalézt v knížce zajímavosti a bonusové fotografie. Například první slova psaná Václavem Havlem na počítači:

TOTO JE MÁ PRVNÍ LEKCE NA POČÍTAČI. TO, CO JSEM PRÁVĚ NAPSAL, JE PRVNÍ MNOU NAPSANÁ VĚTA NA POČÍTAČI. PRÁVĚ JSEM PROVEDL SVOU PRVNÍ OPRAVU NA POČÍTAČI. RADUJI SE Z TOHOTO ÚSPĚCHU

TEĎ JSEM SE SÁM (!) DOSTAL NA NOVÝ ODTAVEC. JISTĚ POTÍŽE JSEM MĚL S HLEDÁNÍM VYKŘÍČNÍKU. UŽ VÍM, KDE JE. MÍSTO AMERICKÝCH UVOZOVEK. ČESKÉ UVOZOVKY JSOU TAM, KDE JE AMERICKÁ DVOJTEČKA

Knihu velice doporučuji, jedná se o plnohodnotný a výborný dokument z minulého režimu a dokáže objasnit spoustu věcí, například o financování disidentů. **MiVr**

Tomáš - zdravotník a vlastně taky zvukař

Na začátku letního soustředění jsme vyzpovídaly zdravotníka Tomáše. Protože se krátký rozhovor nevešel do našeho táborového zpravodajství, vydáváme ho teď a tady.

Jak ses dostal k práci zdravotníka na táboře DRDS?

Velmi jednoduše. V lednu jsem se zúčastnil jakožto mistr zvuku natáčení s vaším souborem v rozhlasovém studiu a paní režisérka pojala myšlenku, že bych mohl jet s vámi jako zdravotník, takže jsem na to kývnul a jsem tady.

Zachránil jsi už někdy někomu život?

Život asi ne. Spíš jsem tu a tam pomohl překlenout nějakou epizodu dočasných útrap, ale život ještě ne.

Chtěl jsi studovat medicínu už od dětství?

Vůbec ne. Mě to v dětství vlastně ani nenapadlo a ke studiu medicíny jsem se rozhodl až v pozdním věku. V dětství mě myšlenky táhly úplně jiným směrem, takže až v rané dospělosti.

Dozvěděly jsme se, že jsi zvukař. Co a kde zvučíš?

(směje se) Vlastně můžu říct, že takovým mým hlavním působištem je právě Český rozhlas a činoherní studia Českého rozhlasu většinou na Vinohradech, občas i v Karlíně. A co zvučím? Myslím si, že většinou naplní mé práce jsou četby na pokračování, poezie, takže mluvené slovo. Tu a tam nějaká rozhlasová hra, což je taková královna veškeré té slovesné tvorby. **VaBo, EIVa, MiKi**

DRDS
Dismaňův rozhlasový
dětský soubor

Připravili: Meda Folprechtová, Michal Vrubel, Valentina Bonnet, Elena Vanová, Mia Klimková, Josef Kaňka, Filip Svoboda; grafika: Magdalena Martinovská; foto: Khalil Baalbaki, Sara Baalbaki, Kateřina Kašická